

Piatok 7. týždňa v Cezročnom období

Rozjímania na piatok 7. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú:

manželstvo je prirodzenou
realitou; manželia odrážajú
Božiu lásku k ľuďom; Boh je
prítomný v ťažkostiach.

28.02.2025

KÝM JEŽIŠ KRÁČAL smerom k
Jeruzalemu, zastavil sa niekde v
Judei. Zhromaždia sa davy ľudí, aby
ho počúvali. Priblížia sa aj niektorí
farizeji, ale ich postoj kontrastuje s

jednoduchosťou ostatných. Kladú mu ťažkú otázku, „aby ho pokúšali“ (Mk 10, 2): chcú vedieť, či je dovolené, aby sa muž rozviedol so svojou ženou. Rabínske školy sa sporili o to, čo sú dostatočné dôvody na rozvod, pričom ich stanoviská sa pohybovali od toho, že ho pripúšťali z veľmi banálnych dôvodov, až po to, že ho vyhradzovali len pre vážne prípady. Kazuistika bola spleťtá a skrytým cieľom farizejov bolo zamotať Ježiša. Preto ich možno prekvapila jeho odpoveď, ktorá ústupky Mojžišovho zákona pripisuje tvrdosti ľudského srdca. Kristus potvrdzuje pôvodný Boží zámer, ktorý „ich stvoril od počiatku stvorenia ako muža a ženu. Preto muž opustí svojho otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele. A tak už nie sú dvaja, ale jedno telo. Čo teda Boh spojil, nech človek nerozlučuje!“ (Mk 10, 6-9).

Pán pripomína pravdu, ktorú hriech zatienil: že manželstvo je prirodzená skutočnosť, ktorú Boh stvoril od počiatku, a preto je dobré a sväté. Charakterizuje ho úplné vzájomné sebadarovanie muža a ženy, čím sa vytvára ideálny priestor pre lásku. „Kto intenzívne prežíva radosť zo svadby, ten nemyslí na niečo prechodné; tí, ktorí sprevádzajú slávenie spojenia naplneného láskou – i keď krehkou – dúfajú, že vydrží; deti nielenže túžia po tom, aby sa ich rodičia milovali, ale aby si boli aj verní a zostali navždy spojení. Tieto a ďalšie znaky ukazujú, že v samotnej prirodzenosti manželskej lásky je otvorenosť pre definitívne skutočnosti. Spojenie, ktoré sa kryštalizuje v trvalom manželskom sľube, je viac než len spoločenská formalita alebo tradícia, pretože sa zakladá na spontánných náklonnostiach ľudskej osoby. A pre veriacich je to aj zmluva pred Bohom, ktorá si vyžaduje vernosť“^[1].

KATECHIZMUS Cirkvi poukazuje na to, že sviatosti sú „ako sily, ktoré vychádzajú z Kristovho tela, stále živého a oživujúceho, a ako činy Ducha Svätého, ktorý pôsobí v jeho tele, ktorým je Cirkev, sviatosti sú *Božie veľdiela* v novej a večnej zmluve“^[2]. Vysvetľuje tiež, že sviatosti sú „účinnými znakmi milosti“^[3]. To nám môže pomôcť pochopiť nesmiernu hodnotu sviatosti manželstva: záväzok manželov si Boh berie, aby v ňom prostredníctvom tohto zväzku prejavil svoju božskú lásku. „Manželia sú teda pre Cirkev ustavičnou pripomienkou toho, čo sa odohralo na kríži. Sú jeden pre druhého i pre deti svedkami spásy, na ktorej ich sviatosť robí účastnými“^[4]. „Podľa latinskej tradície si manželia ako vysluhovatelia Kristovej milosti navzájom udeľujú sviatosť

manželstva tým, že pred Cirkvou vyjadria svoj súhlas“^[5], pokračuje Katechizmus.

„Manželstvo je vzácne znamenie, pretože keď muž a žena slávia sviatosť manželstva, Boh sa v nich takpovediac *zrkadlí*; vtláča do nich vlastné črty a nezmazateľný charakter svojej lásky. Manželstvo je ikonou lásky Boha k nám. Aj Boh je spoločenstvo: tri osoby – Otec, Syn a Duch Svätý – žijú spolu odjakživa a navždy v dokonalej jednote. A práve toto je mystérium manželstva: Boh z dvoch manželov robí jedno bytie. Z toho vyplývajú veľmi konkrétne a každodenné dôsledky, pretože manželia v sile sviatosti dostávajú vlastné a osobitné poslanie, aby mohli zobrazovať – od najjednoduchších, obyčajných vecí – tú lásku, ktorou Kristus miluje svoju Cirkev a neustále darúva svoj život za ňu“^[6].

Z tohto dôvodu svätý Josemaría učil, že manželstvo je „svätý znak, ktorý posväcuje; je to Ježišovo pôsobenie, ktoré naplňa dušu muža a ženy a pozýva ich nasledovať ho, a premeniť celý manželský život na božskú cestu po zemi. Manželia sú povolání posväcovať svoje manželstvo i seba samých v tomto zväzku“^[7]. Každý kút rodinného života sa stáva súčasťou tejto premeny, na ktorej pôsobí Boh: od vzťahu medzi manželmi cez finančné úsilie pri výchove detí, výchovu, domáce práce, otvorenosť voči iným rodinám, odpočinok, atď.

SÚČASNE s tým, ako poznávame veľkosť sviatosti manželstva, nie sú pred nami skryté ani ťažkosti, ktoré sa v manželskom živote objavujú. Sme si vedomí, že problémy môžu niekedy viesť k pretrhnutiu tohto spoločenstva. Možno je to tak, že

existujú „isté situácie, ktoré sú vlastné nevyhnutnej ľudskej krehkosti, a ktorým sa pripisuje príliš veľká emočná váha. Napríklad pocit nedostatočného opätovania, žiarlivosti, rozdiely, ktoré sa vo dvojici môžu objaviť, príťažlivosť iných osôb, nové záujmy, ktoré majú tendenciu zmocniť sa srdca, fyzické zmeny manželského partnera, a mnohé ďalšie veci, ktoré – skôr než útokmi na lásku – sú príležitosťami opätovne pozývajúcimi na jej obnovenie“^[8].

V dejinách manželstva a vlastne každého ľudského spoločenstva určite nebudú chýbať krízy. Je dôležité vedieť, že v týchto chvíľach Boh nie je neprítomný ani na nás nezabudol. Naopak, sú práve príležitosťou, aby sme s väčšou zrelosťou objavili jeho blízkosť, sú príležitosťou na posilnenie našej viery a našej lásky k druhým ľuďom. „V týchto okolnostiach sú niektorí

dostatočne zrelí, aby si nato znovu vybrali druhého za svojho spoločníka na ceste – napriek obmedzeniam vzťahu – (...). Vychádzajúc z krízy, človek má odvahu znovu hľadať hlboké korene toho, čo sa deje, nanovo vyjednávať základné dohody, nájsť novú rovnováhu a spoločne prejsť nový úsek. S týmto postojom neustálej otvorenosti možno čeliť mnohým ťažkým situáciám“^[9].

Neexistujú však recepty použiteľné na všetky manželstvá: Boh volá každého človeka, každé manželstvo k svätosti a cesty, ktoré nás k nemu vedú, sú vždy iné.

Môžeme prosiť Pannu Máriu, Kráľovnú rodiny, aby nás otvorila prijať od Boha stále väčšiu lásku, ktorá dozrieva aj cez nevyhnutné ťažkosti. Svätý Josemaría radí: „Takýmto spôsobom potom všetko naplní láska a ona ich aj privedie k tomu, že sa budú deliť o radosti i prípadné bolesti, že sa budú vedieť

usmievať a zabúdať na svoje starosti, že budú žiť pre druhých, že sa budú vzájomne počúvať a budú počúvať aj svoje deti, ukazujúc im tak, že ich skutočne milujú a rozumejú im“^[10].

[1] František, *Amoris laetitia*, bod 123.

[2] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 1116.

[3] *Ibid.*, 1131.

[4] Svätý Ján Pavol II, *Familiaris Consortio*, bod 13.

[5] *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*, bod 1623.

[6] František, *Amoris laetitia*, bod 121.

[7] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 23.

[8] František, *Amoris laetitia*, bod 237.

^[9] Ibid., 238.

^[10] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 23.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/piatok-7-
tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/piatok-7-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/)
(16.08.2025)